

На 23-й въ ч. 5 сл. пл. отъ укрѣплението *Салжанъ* турцитѣ захванахъ да бомбардиратъ Гюргево, което се продължи ч. до 7 нѣ безвредно.

Надвечеръ на 25-й стрѣлбата се почнала и отъ двѣтѣ страни въ скоро се прекратила. Сутрешъта артилерийския огънь се откри въ ч. 5 и продължава до 8^{1/2} съ голѣмо ожесточѣние. Населението се исплаши, магазинитѣ се затворихъ, всяки остави кѣщата си и побѣгна на вѣнь, а въ града било всичко глухо и пѣмо.

На 26-й руситѣ съсипахъ двѣ турски укрѣпления и до 15-й Юний день не се изминавалъ безъ да стрѣлятъ. Съсипахъ една джамия, исляхането, една огненна воденица, и нѣкои отъ по виднитѣ граждани избѣгнахъ презъ Цариградъ за Румѣния, едни за Варна, други за Шуменъ, Разградъ, въ Червена-Вода и по други села, а останалитѣ въ града прибрали стоката отъ люгениитѣ си, испокрили я въ подземията по домоветѣ си, нищо вече не се продавало и никой не излизалъ изъ кѣщата си.

Ахмедъ паша повикалъ дядо Климента (Григорий се наришаше въ Цариградъ), заповѣдалъ му да каже на българското население да опразни града, защото се намиралъ въ опасностъ. Климентъ предалъ тѣзи заповѣдь на населението, а същеврѣменно чрѣвъ священниците го съвѣтвалъ да ненапуска града. При всичкото му упорство, Ахмедъ паша, насилствено го извадилъ на вѣнь, турцитѣ нахлули и почнали да грабятъ. Населението вднага се оплакало чрезъ италианския консулъ на команданта на арабската войска Хасанъ паша, който позволилъ да се завърне по домоветѣ си и гарбежа не отишелъ за по дълго врѣме отъ единъ часъ.

На 12-й Юний сутрешъта руситѣ почнали да бомбардиратъ града. На другия день огъня още повече се усилилъ. Бомбитѣ като градъ падали и значителна повреда нанесли. Английското, французекото, италианското и белгийското консулата пострадали, частната кѣща на валията, конака и телографа съсипани, управителя и мѣстнитѣ власти въ Варна избѣгали.

Слѣдъ преминаванието на руситѣ Дунава, стрѣлбата ослабнала и въ града било вече по тихо, мирно и спокойно.